

ΜΑΝΟΛΗΣ ΞΕΣΑΚΗΣ

Τὰ ψάρια;

Στὴν προκουμαία, δυὸ μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, στεκόμεν με τὸ χέρια σὺς τσέπες, σὴν φορὰ τοῦ ἀνεμοδείκτη, γιὰ νὰ μὴ με πειράζει ὁ ἀέρας.

Ἐνα καράβι μακρὸ πολὺ καὶ χαμηλό, ἀρματωμένο με τρία χοντρά ἄλμπουρα, χωρὶς σταύρωσες σὴν κορυφή, διάσχιζε τὰ νερὰ κάθετα στὸν κυματισμό.

Πέρασε κι ἕνα πουλί, μεγάλο κι ὀλόλευκο, τρεῖς πόντους πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου. Ἔγινε ἀέρας κρύος ὡς τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν μου κι ἔκαμα ὡχ καὶ κουκουλώθηκα τὸ γιακά μου ψηλὰ περιμένοντας ἕνα ἄλλο γεγονός νάρθει νὰ κάμει τὴν ἡλικία του ἀπάνω στὸ κρεβάτι μου.

Καθὼς λοιπὸν ἐρευνοῦσα τὸ καράβι, εἶδα νὰ τὸ χτυπᾷ ἕνα κύμα κατάπλωρα καὶ μάλλον ἀπὸ τὸ δεξιὸ πλευρό, νὰ τὸ στριφογυρίζει καὶ νὰ τὸ χτυπᾷ ἄλλο κύμα, χάνει τὸ καράβι τὴν πορεία του καί, δὲν ξέρω πῶς, νὰ βρεθεῖ μπρούμιτα πάνω στὸ νερό, ξεφορτώνοντας τὸν κόσμο ποὺ ἔγυχε νὰ ταξιδεύει σήμερα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή τίποτε ἄλλο δὲ συνέβη.

Τώρα τὸ πῶς βρέθηκα σὴν ἀμμουδιά ἀφοῦ τὸ νερὸ ἔφτανε μέχρι τὸ τοιμέντο, δὲν τὸ ξέρω.

Θυμοῦμαι ὅμως τὰ χέρια μου καὶ μαζί πολλὰ χέρια νὰ μαζεύουν τὰ ρολόγια τῶν νεκρῶν καὶ νὰ τὰ συγκεντρώνουν στὸ καλάθι ποὺ βάνω τὰ δολώματα ὅταν ψαρεύω. Καὶ εἶναι παράξενο, γιὰτὶ αὔριο ποὺ θὰ μοῦ χρειαστεῖ τὸ καλάθι, θὰ κάμω λάθος καὶ θὰ δολώνω με ρολόγια. Καὶ ποῦ ξέρω; Ὑπάρχουν ἄραγε ψάρια ποὺ νὰ ὀρέγονται τὰ μηχανήματα αὐτά; Διότι θάναι λυπηρὸ νὰ ἀγωνίζομαι ἐγώ, καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι, ψαρεύοντας χωρὶς καμιὰν ἐλπίδα.